

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Ἀθήναις φρ. 15. — Έν δε ταῖς Ἰκαρχ. φρ. 16. — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΟΙ ΠΑΡΙΑΙ.

Τί είναι αὐτή ἡ ἐθνική ὑγρασία ἣν αἰσθάνονται οἱ δάκτυλοί σας ἐπὶ τῶν πρωινῶν φύλλων ἄπερ ἀναγινώσκετε ; Τί είναι αὐτή ἡ ὀμίχλη ἣν βλέπετε ἐπιπροσθῆσαι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας ἐπὶ τῶν μαύρων χαρακτῆρων, τῶν συγκροτούντων τὴν ἐφημερίδα ; Εἶναι αἱ ἀγρυπνίαι, ἡ ἐξάντλησις, καὶ ἡ βαθμιαίως χωροῦσα ὑπὸνόμευσις τῆς ὑγείας τῶν ἀτυχῶν τυπογράφων.

Δευτέραν ἤδη φορὰν ἀποπειρῶνται δι' ἀπεργίας νὰ ἀνακουφίσουν ὀλίγον τὰ καταπετονημένα τῶν σώματα καὶ τὰς πονούσας ψυχὰς τῶν δι' ὄρων ζωῆς εὐνοϊκωτέρων.

* *

Γνωρίζετε τὴν ζωὴν τῶν ; Ἐχουν τὸ δικαίωμα νὰ σηκῶνται εἰς τὰς ἑννέα τὸ πρωί. Καὶ νὰ μεταβαίνωσιν ἀκόμα διὰ νὰ πιάσουν δουλειὰ εἰς τὰς 10 π. μ. Ἐργάζονται ἕως εἰς τὰς δώδεκα τὴν μεσημβρίαν. Ἐπειτα ἀναπαύονται μέχρι τῆς 4 ὥρας μετὰ μεσημβρίαν καὶ ἀπὸ τῆς 4ης θὰ παραταθῇ ἡ βάρσάνος τῶν **μέχρι τῆς 2 ὥρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον.** Διότι εἶναι ἀληθῆς βάρσάνος τὸ ἐργάζεσθαι ὄρθιον, ἐπὶ δεκάωρον ὀλόκληρον, ἄνευ οὐδενὸς διαλείμματος, τὸ ἐργάζεσθαι σιωπηλῶς, διότι ἡ κουβέντα ταρατταί, τὸ ἐργάζεσθαι ἐν ὑπογείῳς ἢ ἐλεεινοῖς ἰσογείῳς, ὅπου τὰ πλεῖστα τῶν τυπογραφείων, τὸ κολυμβᾶν τὸ μὲν θέρος ἐν μέσῳ ἀειρρόβου ἰδρώτος καὶ τῆς πλέον μεμολυσμένης ἀτμοσφαιρας, τὸν δὲ χειμῶνα ἐν μέσῳ βρυμάτων ἀέρος καὶ θερμότητος ὡς διαλείποντος πυρετοῦ.

Ἡ τοιοῦτου εἶδους ἐργασία, ὁμοιάζουσα ἐπάνω κάτω τὴν ἐργασίαν τῶν ἀνθρακωρυχείων, παρατείνεται **δῶδεκα ὀλοκλήρους ὥρας,** ὧν αἱ ἡμίσειαι νυκτεριναί· αἱ δὲ ἐξ αὐταὶ τῆς νυκτὸς ἰσοδυναμοῦν πρὸς δέκα τὸ ὀλιγώτερον τῆς ἡμέρας. Ὡστε ἐργάζονται ἀδικήτως δεκαεξ ὥρας, διὰ νὰ προφθάσωμεν τὸ πρωὶ νὰ ἀναγνώ-

σωμεν τὰς μετὰ χάριτος μωρίας τοῦ Ῥηγοπούλου κατὰς ἄνευ χάριτος τοῦ Δεληγιάννη. Τί ὕπνον θὰ κάμουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἀφοῦ θὰ τελειώσουν εἰς τὰς 2 μετὰ τὸ μεσονύκτιον ; Εἰς τὰς 3 μόλις θὰ εἶναι εἰς τὸ σπῆτί των. Εἰς τὰς 4 ἴσως ἐπὶ τῆς κλίνης των, ἐξηντλημένοι, μὲ νευρικὸν σύστημα τεταραγμένον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σκοτοδιωνίαντας ὑπὸ τὴν ἐξάωρον ἐπήρειαν τοῦ πετρελαίου ἢ τοῦ ἀερίοφωτος, μὲ ὄραματα εἰς τὸν ἐγκέφαλον, μὲ ἐριάλτας εἰς τὴν καρδίαν. Ἐὰ κοιμηθοῦν τέσσαρας ὥρας διὰ νὰ σηκωθοῦν εἰς τὰς ὀκτώ. Καὶ θ' ἀποπειραθοῦν πάλιν νὰ τὸν πάρουν δύο ἢ τρεῖς ὥρας μετὰ μεσημβρίαν. Τοὺς περισσεύει χρόνος μόλις διὰ νὰ φάγωσιν ἴσως ἐπὶ ποδός. Διὰ νὰ ὀμιλήσουν μὲ τὴν γυναῖκά των ἢ τὰ τέκνα των, ἂν εἶναι οἰκογενεῖαι, διὰ ν' ἀπολάσσουν τὴν εὐεργετικὴν ἐπιρροὴν τῆς ἐστίας, διὰ νὰ σκεφθοῦν περὶ μέλλοντος, διὰ ν' ἀντικρύσουν διάφορα κοινωνικὰ καθήκοντα, διὰ ν' ἀναπνεύσουν ὀλίγον ἀέρα, διὰ νὰ πάνε εἰς κανὲν θέαμα, διὰ νὰ πάνε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δι' ὅλα αὐτὰ οὔτε τοῖς περισσεύει, οὔτε τοῖς ἐπιτρέπεται χρόνος. Ἐὰ τοῖς ἐπιτραπῇ μίαν μόνην ἡμέραν, ὅταν κηδεύσουν τὸν ἑαυτὸν τους. Καὶ ὅταν τὰ ὑπόγεια τῶν ὑποίων ἐγιναν θύματα ἀνήκουσιν εἰς Κατάστημα τάξεως, ὅπως τὸ Κατάστημα τοῦ κ. Κορομηλά, τὸ τυπογραφεῖον θὰ διακόψῃ τὰς ἐργασίας του ἐπὶ μίαν ὥραν, ἵνα παραστῶσιν οἱ συνάδελφοί του εἰς τὴν κηδεῖαν. Πρέπει ν' ἀποθάνῃ εἰς ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ ἀναπνεύσουν μίαν ὥραν ἀτμοσφαιραν νεκροταφείου.

Ποία δὲ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ ; Τὸ ἡμερομίσθιον τῶν ἐργατῶν ἄρχεται ἀπὸ 2 1)2 δραχ. καὶ ὑψοῦται εἰς τὰς 4, διὰ τοὺς τυπογράφους τῆς νυκτὸς. Μὲ τὰς διώμισι αὐτὰς δραχμὰς ἢ τὰς τέσσαρας εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις θὰ τραφῇ ἕν ἄτομον, εἰς τὰς συνήθεις θὰ τραφοῦν πλείονες τοῦ ἐνός, δύο ἢ τρεῖς ψυχαι, ὅπως συνήθως λέγομεν.

* *

Εἰς μαθηματικὴν ἀκρίβειαν αἱ σχέσεις αὐταὶ τῶν ἐρ-

γατών με την εργασία διερμηνεύονται ως εξής :

Εργάζονται δια να πεινώσιν.

Σημειώσατε ότι εξ όλων των ειδών της εργασίας ή τυπογραφική είναι ή ολεθριωτέρα δια την υγείαν. Διότι :

Εργάζονται περισσότερο από όλους τους άλλους.

Εργάζονται όρθιοι.

Συγχρωτίζονται με την επιβλαβή εις την υγείαν όσμήν του μολύβδου.

Βλάπτονται οι όφθαλμοί των εκ της διαρκούς εντάσεως.

Διημερεύουσιν εν μεμολυσμένη ατμοσφαιρά.

Στερούνται παντός μέσου αναζωογονήσεως της υγείας των.

Πληρόνται ολιγώτερον από πάντα άλλον εργάτην.

Εάν έλειτούργει ή έγχωρία στατιστική κατ' επαγγέλματα, θ' άπεδεικνύετο ότι ή τάξις των τυπογράφων είναι ή βραχυβιωτέρα όλων. Έν έλλείψει της στατιστικής, παρουσιάζουν τα πρόσωπά των, καχεκτικά, στυμένα, πρόσωπα των Κουλι της Κίνας, ή των καταδικών μεταλλουργών της Σιβηρίας.

Η συνήθεια ήμβλωνε την αντίληψιν αυτών των ιδίων. Η συνήθεια συνοικειώνει με την συμφοράν, με τα δεσμά, με τας νόσους, με την εξορίαν, με τον θάνατον. Η συνήθεια μεταξύ της αντίληψως των τυπογράφων και της καταστάσεως της υγείας και της κοινωνικής των καταστάσεως και της άχαριστίας της ζωής των σύρει μαύρην πυκνήν σινδόνην και δέν βλέπουν τίποτε εξ όλων αυτών. Οπόταν μίαν πρωίαν εις τον ένα ανακαλύπτεται ότι επώκειν εν ειρήνη ή μία νόσος, και εις τον άλλον ή άλλη, και μετ' ολίγον ανοίγουν δια τον μεν αί πύλαι του νεκροταφείου, δια τον δε αί του νοσοκομείου. Επεί της μαυρης εκείνης κλίνης φθίνοντες, εάν ζητήσουν να επαναφέρουν εις το προσκέφαλον των εικόνας εκ του βίου των,

ποικ όράματα θα τους επισκερθώσι ; Μία κάσα πλήρης στοιχείων, επί μιας αυτης θυρίδος καρφωμένη μαυρισμένη λυχνία, οι όφθαλμοί των προσηλωμένοι επί χειρογράφων του Κοκοράβα ή του Βιθουού και αι χεϊρές των μηχανικώς κινούμεναι ως παράφρονες από το ένα στο άλλο σπητάκι.

Η μία κάσα προητοίμασεν την άλλην κάσιν.

Άλλο μαθηματικόν αξίωμα εξαγόμενον :

Εργάζονται δια να αποθίνωσι.

Και τί ζητούσι δια να μετριάσουν την συμφοράν των; Αύξην 30 τοίς εκατόν επί του μισθού των. Επάνω κάτω 30 δραχμάς τον μήνα.

Οι δυστυχεις έσκέφθησαν μόνον κατά τους κανόνας της ρωμαϊκής απληστίας. Εζήτησαν ν' άπαντήσουν τον θάνατον χορτασμένοι.

Και δέν έσκέφθησαν ότι δέν είναι μόνον κοιλίαι πεινώσαι, αλλά και άνθρωποι ζώντες; και ότι πλην της αύξησεως του μισθού, έπρεπε να ζητήσουν **ν' ελάττωσιν των εργασιών ώρων.**

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Η Παλιγγενεσία εισήγαγε και νέαν λέξιν εις τα γαριτωμένα δελτία της : την *αλαπαδνωσύνην*. Επειδή δέν εχομεν λεξικά πρόχειρα, πιστεύομεν να ένοη την *αλαπαδωσύνην* της.

Διαδίδεται ότι ο Βουλευτής κ. Ψύλλας στέλλεται Πρόεδρος ύπουργός εν Βελιγραδίω, παραιτούμενος του Βουλευτικού του αξιώματος. Είμεθα βέβαιοι ότι ο νέος διπλωμάτης θα επιδείξη εν τη νέη θέσει του όλην την *αλαπαδνωσύνην* της «Παλιγγενεσίας» έφ' ή διακρίνεται.

Πώς δημοκρατούμεθα όσον πάμε ; Και αύται αι θέσεις αι δια διορισμών κτώμεναι βαθμηδόν μορφοούνται εις προϊόντα της καθολικής ψηφοφορίας. Πρέπει να εκτεθής υποψήφιος, να γίνης πρώτος ή δεύτερος επιλαχών, αν θέλης να διορισθής νομάρχης. Πρέπει περιπλέον να επιτύχης Βουλευτής, να πής δύο και τρία *δχι*, να όρμήσης και καμμιά φορά εναντίον του ψαθίνου πίλου του κ. Δημητρακάκη, αν θέλης να γίνης πρόεδρος ύπουργός. Ο πτωχός Σιβιτανίδης αν έξωκκλησιαζέτο επί Κουμουνδούρου, δέν θα έβαζε τα Ταχυδρομεία του Κράτους εις την τσέπην του, προς α προ πολλού τρέφει δεινήν λαχτάραν ;

Ζητήσατε την γυναίκα! και εις το μίσος του **Αραμπη πασσά** εναντίον των Κεδίβηδων της Αιγύπτου.

Η ιστορία είναι προ κάμποσον ετών. Ο Συνταγματάρχης Αραμπης ήτο άκόμη άνθροπολογαγός : το σύνταγμα του ήδρευεν εις επαρχίαν. Εκεί ο μέλλων δικτάτωρ του Αντιβασιλέως και της Αιγύπτου ήγάπησε την ώραιότεραν της επαρχίας κόρην. Την έμνηστεύθη. Και ένοούσε να την κάμη *Αραμπίνα*, αν και δέν ήτο άραπίνα.

Όταν εις μίαν στρατιωτικήν επιθεώρησιν, το λόγγον όμμα του πρώην αντιβασιλέως Ισμαήλ πασσά, έπεσεν επί την ώραιότεραν της πόλεως. Είχον συναχθ ή εκεί ολαι αι επαρχιώτιδες, αι όποσαι και καλύπτονται διαφανώς. Η ώραιότερα του Ισμαήλ ήτο ή ώραία του Αραμπη.

Ο Ισμαήλ την ειδε, την πήρε. Ένα πουγγί λίραις εις την οικογένειάν της και ή μνηστή Αραμπη προσεκολλήθη εις το χαρέμι του Ισμαήλ. Ο άνθροπολογαγός Αραμπης έκρυπτεν έκτοτε εις τας φλέβας του τον συνταγματάρχην Αραμπη.

Δι' αναφορας του προς τον Αντιβασιλέα τω ύπεδείκνε το άδικον της άπαγωγής. Πρώτον ή κόρη δέν ήτο δούλη δια να την αγοράσ η' έπειτα πολύ πριν ή άρέση αυτη εις τον Αντιβασιλέα, ήτο μεμνηστευμένη με τον Αραμπη.

Αυτά του έλεγε δια γλώσσης τολμηράς. Η τόλημη του, άντι να τιμωρηθ ή, άντημείφθη υπό του αντιβασιλέως δι' ενός γαλονίου (προβιασμού) και της άπονομής του τίτλου βέης.

Ο Αραμπης έδέχθη και τον προβιασμόν και τον τίτλον, άλλ' έκτοτε όρκισθη μίσος καθ' όλης της οικογενείας του Ισμαήλ.

Λέγεται δε ότι τότε μόνον θα ύπολάβη ότι εξεδικήθη, εάν λάβη ως σύζυγον γυναίκα εκ του οικου του αντιβασιλέως και μετὰ τουτο την άποβάλη, νυμφευόμενος μετὰ δούλης.

Τι ύπόθεσις δια γαλλικόν μελοδραμα ! Μουσική Λεκάκ. Ο Αραμπης βαρύτονος. Η πριγκηπέσσα ύψίφωνος. Και ή δούλη du gazou. Μπορεί να ύποτεθ ή ότι ή εις το χαρέμιον του Ισμαήλ προσατηθείσα μνηστή του Αραμπη δια διαφόρων φίλτρων κατώρωσε να μείνη παρθένος και ότι αυτην επί τέλους λαμβάνει γυναίκα ο παντοδύναμος Αραψ.

Συνιστώμεν και ήμεσις εις την αγαπητήν νεολαίαν το νέον σύγγραμμα του άρχαιου δημοσιογράφου Κ. Εάθη, όπερ υπό τον τίτλον **Σωκράτης ή Έκλογαι παραδίδει** εντός ολίγου εις την δημοσιότητα. Θα ήναι εν σμικρῷ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(18. έριθ. 376)

Οί φοιτηταί διοικηταί της Ελλάδος.

Την έπιούσαν της διαδηλώσεως Κώστας ο Ανατολίτης ήτο εις ενέργειαν.

Είχε ξοποδαριαστεί ειδοποιών τους φοιτητάς ύπως συνέλθωσι την έσπέραν εις το σπίτι της Μαριγούλας ύπου έπρόκειτο να συζητηθούν μεγάλα πράγματα.

Ητο εις το καφενείο της Ωραιάς Ελλάδος, ότε τον έπλησίασεν άνθρωπός τις καλοντυμένος με χρυσή κεδένα, ψηλό καπέλο, γάντια ζουβέν, και γιαλιά κρεμασμένα στο γελέκο του.

— Κύριε, τῷ είπε, ευγενώς μισοβγάζων το καπέλλο του, είνε δυνατόν μίαν πληροφορίαν;

— Και δυό, απήντησεν ο Κώστας εχειρόμενος.

— Αν δέν άπατώμαι, είσθε, νομίζω φοιτητής, ως συμπεραίνω εκ της φυσιογνωμίας σας.

- Έτσι μοιάζω.
- Χαίρω πολύ, διότι σας εγνωρίσα.
- Και εγώ όμοιως, αλλά δέν σας γνωρίζω.
- Είσθε, νομίζω, από την.....δέν ένθυμούμε.....πες το.... πώς την λέν.... Μές' το μυαλό μου πλέει, και δέν μπορώ να ένθυμηθῶ.
- Είμαι.... από 'κει που είμαι.....τι αγαπάτε ;
- Με συγχωρείτε, αλλά νομίζω ότι κάπου σας είδα.
- Αι, θα με ίδατε σε κανένα δρόμο.
- Όχι δά, *δχι* δά, δέν έννοῶ να σας επιβαρύνω.

Παρντόν.
— Άδελφέ, τι θέλεις τέλος πάντων ; Περιέργος μου φαίνεσαι.

— Ένδεχόμενον να έχω τι επάνω μου το περιέργον και να μη το έννοῶ. Σας παρκαλώ πολύ, δέν μου το επιδεικνύετε;

— Μου φαίνεσθε περιέργος, διότι μου μιλείτε τόση ώρα, χωρίς να μου είπητε τίποτα. Έχασα τόσον καιρόν.

— Νομίζω ότι καθήμενός τις εις καφενείον και μόνος μάλιστα, χάνει πράγματι τον καιρό του.!

— Α', τέλος πάντων δέν έχω καιρό να σας άκούω.

— Μου φαίνεσθε κάπως ύποπτος.

— Υποπτος είσαι σύ, διότι εγώ ούτε βωλόγι φορῶ, ούτε γάντια, ούτε ψηλό. Κατάλαβες;

— Και πώς όμιλείτε ούτω;

— Πώς όμιλώ; Μιλῶ, γιατί έτσι θέλω να μιλή, και

δέν θα μου μάθης σύ πῶς θα μιλή. Κατάλαβες;

— Γινώσκετε προς ποιον όμιλείτε;

— Αν ήσαι μακάρι και ο βασιλεύς, δέν έχω ανάγκη.

— Είσαι θρασύς.

— Σου είπα, έτσι θέλω.

— Γνωρίζεις τον δρόμον της αστυνομίας; Σήκω λοιπόν.

— Δέν σηκώνομαι, τί θα μου κάμη;

— Σήκω !

— Όχι.

— Θα σε απαγάγουν δια της βίας.

— Αντιτάσσω βίαν δια της βίας.

— Τόρα βλέπεις.

— Και ταύτα είπων ο άγνωστος καλοντυμένος εξήλθε.

Ο Κώστας έσκέφθη, ότι κατι θα έτρεχε μ' αυτον τον άγνωστον τσαρλατάνον, ότε εισήλθον τρεις κλητήρες μεθ' ενός χωροφύλακος, όστις πλησιάσας τον διέταξε να τον ακολουθήση.

Ο Κώστας τάχασε και ύπετραύλισε:

— Έχεις, κύριε χωροφύλαξ, ένταλμα σύλληψεως;

— Έχω δέν έχω, εγώ σε συλλήπτω.

— Που θα πάμε;

— Όπου θα σε πάμε.

— Εμπρός πάμε, να ιδούμε που θα πάμε.

Μπρός ο Κώστας και πίσω οι κλητήρες τον έφεραν εις την αστυνομίαν, όπου ο ψηλοκαπελάτος περιέστρε-

φεν επί των δακτύλων του το μπαστουί του το λυγιστό καπνίζων.

Ο Είσαγγελεύς Μουτζουρίδης κατέφθασε ταύτοχροῦνος έφ' άμάξης.

Ο Κώστας ώδηγήθη προ αυτου.

— Είσαι πολίτης έλλην; τον ήρώτησεν αυστηρώς.

— Όχι, είμαι χριστιανός ύπήκοος.

— Είσθε εκ των φοιτητών;

— Ηλθα γι' αυτη τη δουλειά, άλλ' άκόμα δέν την έκαμα.

— Τι σχέσιν έχεις τότε με τους φοιτητάς;

— Άπλη γνωριμία μας συνδέει.

— Γνωρίζετε τον Ράλλη, τον Φιλήμονα, τον Στεφανίδην;

— Οιδόλω, συντυχάνει κάποτε να συζητούμε περι διαφόρων πραγμάτων επιστημονικῶν.

— Τότε θα ήσθε εις θέσιν να μας πητε τι θα συμβή άπόψε;

— Ξέρω γώ;

— Δέν είνε δυνατόν, άπου το ξέρει όλος ο κόσμος.

— Μπορεί, εγώ όμως δέν ξέρω τίποτα.

— Τότε πῶς το ξέρω γώ, ότι το ξέρεις;

— Α' τί ξέρω λοιπόν, άπου το ξέρεις;

— Ξέρω ότι θα παραδοθήτε κάτω εις το ύπόγειον και εκεί θα είπητε ότι ξέρετε.

— Είμαι Όθωμανός.

πανόραμα του κλασικού των Ελλήνων κόσμου. Ο κ. Ξάνθης είναι άρχαιος των ιδεών αγωνιστής. Συγγράφει, ως ο ίδιος εν επίστολή του προς ημάς λέγει, όπως ο κάπτωρ οικοδομεί και το δένδρον φυλλοφυεί. Τίς οίδε πόσων κόπων και αγρυπνιών το νέον του βιβλίον είναι προτόν. Ημείς θα τὸ εὐρωμεν ἑτοιμον και θα ἀφελθῶμεν ἐξ αὐτοῦ. Ὅρείλομεν ἀρα νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν ἐκδοσίν του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΙ.

Τί είναι τόσος κόσμος, τί είναι τόση ζῆλη; Πλημμύρησαν τούς δρόμους οἱ Ἀλεξανδρινοί, και τοῦτο ἵστοῦ ἡμῶν ἐξέσπασαν κεφάλι, κι' αὐτούς οἱ Ἀθηναῖοι τούς σώζουν οἱ κλεινοί. Ὅμογενεῖς και ξένους τὸ Ἄστυ δὲν ἀφίνει, φιλοξενεῖ καθένα με τόση καλοσύνη.

Τί μούμιας τῆς Αἰγύπτου ἵστοῦς δρόμους ξεχειλίζουν, τί κόκκινα, τί λουσα κι' ἀλλόκοτα φτερά, τί ἐθιμα, τί τρόποι, τί φέσια κοκκινίζουν, τί μάτια πονεμένα, τί μούτρα τοβαρά! Ἡ Ἀλεξάνδρα ὅλη μᾶς ἦλθε ἰσθὴν Ἀθήνα με ὅλα τὰ καλά της και μ' ὅλη της τὴν πείνα.

Εἰς τὴν Ἀθήνα ὅλοι, μὴν πᾶτε σ' ἄλλους τόπους, ἐδῶ δὲν θὰ πεινάσῃ Αἰγύπτιος κανεῖς. φιλοξενεῖ τὸ Ἄστυ και τούς ἀφεντανθρώπους, μὰ δέχεται και τόσους γυμνοὺς ὁμογενεῖς. Διάκρισι καμμία ἢ πόλις μας δὲν κάνει, και εἰς τούς λωπαδύτας τὸ ἑλεός της φθάνει.

Τῶν Ἀθηνῶν ἢ πόλις γιὰ ὅλους ἔχει μέλι, ἐδῶ μακαριότης και ἀφθονος περὶς. ἐδῶ ἢ εὐτυχία γιὰ ὅλους ἀνατέλλει, ἐδῶ ποτὲ φουρτοῦνα και ἰσκιος συμφοράς. Ἐδῶ οἰκονομοῦνται και τῶν γυμνῶν ἢ σπείρες, τούς προστατεύουν τόσοι φιλόανθρωποι κλητῆρες.

Ἐμπρός, ἢ Ἀλεξάνδρα ἄς δώσῃ και ἄς πάρῃ, και σὲς τῆς Ἀλεξάνδρας ἰππόται ἀχαμνοί. ἵστης τσέπαις μας βιχθῆτε, και γιὰ δική σας χάρι ἄς μένουν οἱ δημόταις τῶν Ἀθηνῶν γυμνοί. Καλῶς τους και καλῶς τους ἵστοῦ κλασικό μας χῶμα... σὲς προσκαλοῦμε, κι' ἄλλοι νὰ ἔλθετε ἀκόμα.

Μαζί με σὰς ἄς ἔλθῃ κι' ἐδῶ ἢ Ὁφθαλμία, κι' ἐμεῖς ἀπὸ ἀγάπη νὰ γίνουμε στραβοί, ἄς μᾶς θερίσῃ πάλι καμμιὰ ἐπιδημία, ἄλλὰ νὰ μὴ σὰς σφάζῃ ἢ σπάθῃ τ' Ἀραβῆ. Καλλίτερα ὁ τύφος, πανοῦκλα και χολέρα, παρὰ σκυλο-Φελλάχου ἢ ξύλινη μαχαίρα.

Ἄς γίνῃ ὁ συρμός σας ἢ μόδα τῆς Ἀθήνας, με κόκκινα γυναῖκες και ἄνδρες ἄς ντυθοῦν ἄς δρέψουμε τὰ κάλλη βαρβάτης Ἀραπίνας, κι' Ἀθήνα κι' Ἀλεξάνδρα ἄς γλυκοφιληθοῦν. Κι' ἂν ὅλ' ἢ Ἀραβία ἐδῶ μεταναστεύσῃ, ὁ πλοῦτός μας και πάλι μ' ἔχει νὰ περισσεύσῃ.

Souris.

Η ΝΕΑ ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑ.

Κίνησις και ἀκίνησις, ἢ κίνησις πρὸς τὴν ζωὴν και κίνησις πρὸς τὸν θάνατον, συμβαδίζουν. Ἡ πρόοδος θέλει τὰ θύματα της, ὅπως και ἢ βαρβαρότης θέλει τὰ ἰδικά της. Τὸ αἷμα είναι ὁ ἐλάχιστος τῶν φόρων. Ὁ ἐλάχιστος, διότι δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλλο νὰ δώσωμεν, πλὴν τοῦ αἵματος. Ἐν αὐτῷ κείνται και αἱ ἰδέαι και τὰ αἰσθητά και τὰ φίλτρα μας. Ὅμιλοῦμεν ὡς ἱεροκήρυκες, διότι πρόκειται περὶ νεκροῦ. Τοῦ ἀθώου παιδίου, ὅπερ χωρὶς νὰ διαπραξῇ ἐγκλημά τι, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν του ὑπὸ τὴν λαίμητόμον τοῦ ἱπποσιδηροδρόμου. Ἦτο τῆς σχολῆς τῶν ἀπόρων παιδίων, ἀρα και ἐφημεριδοπώλης. Αἱ τοβαραι συνάδελφοι ἔπρεπε νὰ τὸ ἀναγγείλουν συμπαθητικώτερον ἢτο εἰς τῶν κηρύκων τῶν μαριῶν των και τῆς ἰδιοτελοῦς ἰδεολογίας των. Ἀκριβῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέτελει τὸ καθήκον του αὐτό, μεσολαβεῖ ὁ ἱπποσιδηροδρόμος μεταξὺ τοῦ φύλλου τῆς Νέας Ἐφημερίδος ἣν τῷ ἐξήτησαν και τοῦ ἀναγνώστου ὅστις ἐξήτησε, και κόπτει τὴν κεφαλὴν ὄχι τοῦ Καμπούρογλου—θεῖα κεραλή, λαλῶ, λαλῶ—ἀλλὰ τοῦ παιδός, τοῦ παιδός, τοῦ παιδός. Τί τῷ ἐκόστισεν ἢ κεφαλὴν του; Μίαν πεντάραν. Ὅχι, δύο μόνον λεπτά, διότι τὰ τρία τὰ πέντε ὁ Καμπούρογλος. Ἐχασε τὴν κεφαλὴν του διὰ δύο λεπτά. Ὁ κ. Καμπούρογλος τὴν πωλεῖ διὰ πέντε, ἡμεῖς διὰ δέκα και ὁ Δηλιγιάννης τὴν κεφαλὴν του και ὅ,τι ἄλλο διὰ νὰ τοῦ φερῶσῃ ἀκόμα μία κεφαλὴ εἰς τὸ κόμμα του. Βλέπετε ὅτι κεφαλαὶ προβάτων και βοῶν πολοῦνται ἀκριβώτερα. Ἐξαιροῦνται αἱ τῶν βοῶν—ἀνθρώπων, διότι με μίαν τοιαύτην κεφαλὴν μπορεῖ νὰ οἰκοδομηθῇ ἓν μέγαρον. Ὁ ἄπορος παῖς, καταδικασμένος νὰ τρέχῃ ὑπὸ τὸν ἥλιον και ἀνὰ τὰς ἀγυῖας και τὴν Κυριακὴν ἀκόμη ἀναζητῶν

ἀγοραστὰς μαριῶν, ἀνηθικότητων, κουταμάρας, εἰδήσεων περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κυρίου και τῆς κυρίας Ρέινκε, και ἐξετάσεων τοῦ κ. Βαλάση, διατρέχει τὸν κίνδυνον και νὰ σκοτωθῇ ἀκόμη διὰ μίαν πεντάραν. Ὁ ἀξιοτίμος υεσίτης κ. Βαλλώσης, δι' ἰδρωτός τοῦ προσώπου του κερδίσας περιουσίαν, μὴδὲν ξένον βαλάντιον φορολογήσας, διατρέχει τὸν κίνδυνον διὰ τὴν ἐμπορικὴν του ἀγχιωσύνην νὰ σκοτώσῃ και αὐτὸς ἄλλους ἀκόμη παιδίας με τούς ωραίους του ἵππους, τούς ὁποίους ἂν τούς εἶχεν ὁ Καλιγούλας θὰ τούς ἔκαμε Νομάρχας ἢ Ὑπάτους, και θὰ τούς ὠνόμαζε Καλαμιδαν και Εὐγενιάδην. Εἶνε πολὺ σχολαστικὸν νὰ ἐρωτήσωμεν τίς πταίει; Πταίει ὁ ἄπορος παῖς ἢ πταίει ὁ ἀμαξηλάτης; Ὅτε ὁ παῖς εἶχεν ἔλθει εἰς ἀπελπίσιαν διὰ νὰ σκοτωθῇ, ἀφοῦ δὲν ἔχουν τοιαύτας μαύρας προθέσεις οὔτε οἱ πίνοντες βετσίνολαδο ἀρειμαῖνοι διὰ νὰ δηλητηριασθοῦν, οὔτε ὁ ἀμαξηλάτης εἶχε ἐνστικτα ἀίμοχαρῆ διὰ νὰ εὐχαριστῆται νὰ βλέπῃ διαμελισμούς ὑπὸ τούς τροχούς του. Ὁ ἱπποσιδηροδρόμος ἔχει καθήκοντα και μεταξὺ τῶν καθήκοντων αὐτοῦ είναι νὰ μεταβιβάσῃ καθρούς κηφήνας, μεταξὺ τῶν ὁποίων και πολλοὺς σπαθοφόρους, ἀπὸ τῆς μίας εἰς τὴν ἄλλην πλατεῖαν, νὰ ἐκτροχιάζῃται ἐξήκοντα φορὰς τὴν ὥραν, νὰ ἀκρωτηριάσῃ ἀρειοπαγίτας και νὰ διαμελίσῃ ἀπόρους παιδίας. Ἐχει μετὰ τῆς κωβερνήσεως και τοῦ δημοσίου σύμβασις ἣτις τῷ ἐπιτρέπει ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων του. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ δημόσιον ἐμποδίσῃ τὴν Ἐταιρίαν ν' ἀκρωτηριάσῃ ἀρειοπαγίτας και νὰ κάμῃ ἀπὸ ἀπόρους παιδίας κημῶν διὰ τούς ἀλγερινούς της, ἢ Ἐταιρία θὰ διαμαρτυρηθῇ, τὸ Βέλγιον θὰ τὴν προστατεύσῃ και θὰ ἔχωμεν ἑλληνο-βελγικὸν ζήτημα. Καὶ τὸ μὲν Βέλγιον ἐκυβέρνησαν Λεοπόλδοι, τὴν δὲ Ἑλλάδα Γεώργιοι, ὥστε μπορεῖτε ἀπὸ τοῦδε νὰ φαντασθῆτε τί μέλλει γένεσθαι. Τὸ μόνον ὅπερ δυναμέθῃ νὰ κάμωμεν, ἂν ἔχῃ ἀνάγκη ἢ δικαιοσύνη τῶν ἀρειοπαγιτῶν της και οἱ δη-

— Ἄλλὰ πρὸ ὀλίγου δὲν εἶπατε, ὅτι εἴσθε χριστιανός; — Ὑπήκοος, δηλαδή. — Τότε πῶς οἰμιλεῖτε τὰ ἑλληνικά; — Διότι εἶμαι χριστιανός ὀθωμανός, ἦγον ἑλλην βραγιάς. — Ὁ Μουτζουριδης εἶχεν ἐξ ἀρχῆς ἐννοήσει με τί μπετ εἶχε νὰ κάμῃ, ἐφ' ὃ και διέταξε νὰ τὸν κατεβάσουν στὴ κατώγα. — Ὡς και πρὸ τίνος, ἴσως και νῦν, τὰ ἀστυνομικὰ ὑπόγεια ἦσαν ἄλλαι ἱερὰς Ἐξετάσεως κατακόμβαι. Τούς τοίχους αὐτῶν ἐκόσμου βούνευρα ἀγκλωπῆ, φάλαγγες, σχοινιά, ῥόπαλα, τανάγραι, σάκκοι ἀλατος, ἄχυρα, καλάμια, και χίλια ἄλλα ὄργανα βασανιστηρίων. Οἱ ἀνακρινόμενοι ἐδαίροντο μέχρις αἵματος και εἶτα ἐπασιόνοτο με ἀλάτι. Ἐκρεμάζοντο ἀνάποδα και ἐκαπνίζοντο με ἄχυρα, καιόμενον ὑπὸ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν. Ἐξουν καλάμια και ἀφοῦ ἐκοπτον αὐτὰ εἰς μικρὰ τεμάχια τὰ ἔχωναν μεταξὺ κρέατος και ὀνύχων. Ὁ βουρδουλας ἐδούλευε και γιὰ τὸ τίποτε. Εἶχον και ἄλλας ἐφευρέσεις βασανιστηρίων, ἀγνώστους ἴσως και εἰς τούς ἱεροεξεταστάς. Ἐν γένει ἢ τότε ἀστυνομία ἦτο ἓνα σωστὸ μακελιό, τὸ ὅποῖον ἐσῶζε πᾶς τις τὰς ἀμαρτίας του. Εἰς τὴν πρώτην βουρδουλιὰ ὁ Κώστας ἔβαλε ἀγριοφωνᾶρες, κραυγάζων:

— Ἡμαρτον, ἡμαρτον, δὲν τὸ ξανακῶμω πλιά. Εἰς τὴν δευτέρα ὀλολύζων ἐκρύχθη περιτρέχων τὸ ὑπόγειον και κρατῶν τὰ ὀπίσθια του. — Μὴ, μὴ γιὰ τὸν Θεὸ, με πεθάνωτε, τζούζει, τζούζει, Παναγία μου, Χριστοῦλι, Βαγγελιστρία, ἀμάν, μὴ βαρεῖτε και σὰς τὰ λέγω οὐλα, οὐλα με τὸ νῦ και με τὸ σύμμα. — Ἄλλ' ἐκεῖνοι οἱ μασκαροκλητῆρες, φαίνονται, εἶρον γουστόζα τὰ σκηνικὰ κινήματα τοῦ Κώστα μας και διὰ τοῦτο διὰ τρίτης βουρδουλιᾶς τὸν ἔφερον εἰς θέσιν νὰ καθίσῃ ἐπὶ γῆς και προστριβόμενος νὰ περιπατῇ με χεῖρας τε και πόδας, νὰ κ... σέρνεται. — Τὰ λέω, τὰ λέω, ἀφεντούλια μου, τὰ λέω, τίποτα δὲν κρύβω. Ἄμ, μανούλα μου, πεθάνω, δὲν ζῶ πλιά, πᾶσι με ἔχασες, ἄχι, βουρδουλιὰς ἦταν αὐταῖς, αὐταῖς, ἦταν ἄλλο πράγμα, ἦταν σκότωμα, τὰ λέω, ἀφεντικῶς, τὰ λέω, ποῦ εἶνε ἐκεῖνος με τὸ ψηλὸ καπέλο νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι. Βάι, βάι. Ἐλάτε, σὸ Θεὸ σας ἀφεντικῶς νὰ δῆτε μάτωσα. Ἄου, Θεοῦλι μου, ἄου, πάω, εἶμαι ζωντανός; Δὲν εἶμαι, ὄχι, δὲν εἶμαι γιατί δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου. Οἱ κλητῆρες ἐπέταξαν αὐτόν νὰ ἐγερεθῇ ἐπισείοντες τὰ βούνευρα. Ὁ Κώστας ἠγέρθη και προσεκολλήθη στὸν τοίχο, ὅπως προφυλαχθῇ, εἰς μάτην ὁμῶς, διότι ἀγριος κλητῆρ τὸν ἔσυρε ἀπὸ τ' αὐτί, ἐνῶ δεύτερος τοῦ κκτέρεσε τρί-

την μαστίγωσιν, ἦτις τὸν ἔκαμε νὰ περιτρέχῃ τὸ ὑπόγειον με ταχύτητα σιδηροδρόμου. Τότε τοῦ ρίχθησαν πάντες οἱ ἐν τῷ ὑπογείῳ κλητῆρες και κτυπῶντες αὐτόν, ἐλαφρὰ πλέον, διὰ νὰ διαρκέσῃ ἢ διασκεδάσῃ, ἐφῶναζον ὀπισθεν του. — Ντέ, ἀθεθε καλά. Ντέ βρε! Ὁ Κώστας ἦτο σχεδὸν ἡμιθανής. Με γλώσσα μία σπιθαμὴ ἔξω, με δακρυμένα μμάτια, δὲν ἐπεριπάτε πλέον, ἐπηδοῦσε σὰν ἀγριομουλάρι, ἐσπαρτάριζε σὰν ψάρι στὴν ζηρὰ, ἐμούγκριζε, ἔτρεχον τὰ σάλια του και ὑπετραύλιζεν. — Ὁχού, ὄχου, πάω, δὲν ἔχω πλιά πσινά. Μ' ἐσφάξατε, με ψίσατε, οὐ ἄου, ἄου, ἄου! Οὐ οὐ. Πάω. Τώκαμα... Καὶ πραγματικῶς τὴν εἶχε πάθει. Οἱ κλητῆρες κεκομμένοι στὰ γέλοια τὸν ἀφῆκαν ἐπὶ τινε λεπτὰ νὰ συνέλθῃ, και εἶτα τὸν ἔφερον πρὸ τοῦ Μουτζουριδου μόλις δυνάμενον νὰ βαδίξῃ. — Λοιπόν; ἠρώτησαν, ὁ Εἰσαγγελεῖς. — Λοιπόν, κύριε ἀφεντικῶ, ἀπήντησεν ὁ Κώστας, ἐγὼ εἶμαι ἓνας ἀθῶος ἄνθρωπος, ἀνατολίτης μάλιστα, ἓνα ζῶον, ὡς ποῦ με βλέπετε, και εἶνε περιττόν νὰ σὰς τὸ πᾶ, τὸ ὅποῖον μεταχειρισθῆκαν ὡς ὄργανο ἐπαναστάσεως. Μοῦ εἶπαν νὰ πάω νὰ μαζέψω τούς φοιτητὰς γιὰ νὰ πᾶν τὸ βράδυ εἰς τὸ σπίτι τῆς Μαριγούλας ποῦ θὰ κάμουν συμβούλιον διὰ νὰ διώξουν τὸν βασιλέα. Εἶνε και

ὁ Μωραϊτίνης, και ὁ Στεφανίδης, Ράλλης, Φιλήμων, Χοιδᾶς, Κολοκοτρώνης, Σκαρβέλης, Κορωνάτος, ἐγὼ, ... ἐγὼ, δηλαδή ἦθελα νὰ πάω, εἶσι θεατοακροατῆς, χάριν περιεργίας, και νὰ ἔλθω νὰ σὰς τὰ πᾶ ὅλα ὕστερα. Αὐτὰ ἦταν ὅλα, ὡς καθὼς σὰς τὰ εἶπα. — Εἶνε ἀληθῆ ὅλα αὐτὰ; Πρὸς ἐξε καλά. — Τί λές, τί λές, κύριε ἀφέντη, τί λές; Ἐγὼ νὰ σὰς πᾶ ψέμματῃ, και μάλιστα πρώτη φορὰ ποῦ σὰς κουβεντιάξω. — Πολὺ καλά, ἀπόψε θὰ προσωποκραταθῆς και αὐριο ἀπολύεσαι. — Ἐλεος. Ποῦ θὰ με βάνοτον; — Μέσα εἰς τὸ κρατητήριον, δὲν σοῦ κάμουν τίποτε, μὴ φοβάσαι. — Ἄχ, ἔλεος, θὰ με φᾶν οἱ κοριοί. Ἐχει και ψύλους. Ὁ Μουτζουριδης γελῶν ἀπῆλθε, οἱ δὲ κλητῆρες παρέλαβον τρέμοντα τὸν Κώστα και ἐφυλάκισαν. Τὴν ἐσπέραν ἠρξάντο συρρέοντες εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαριγούλας οἱ μεμνημένοι ἐκ τῶν φοιτητῶν τὸν σκοπὸν τῆς συναθροίσεως. Πρῶτος ἔλαθε τὸν λόγον ὁ Μωραϊτίνης. — Κύριοι, εἶπε, ὁ λόγος μου θὰ περιστραφῇ μόνον εἰς ὀλίγας λέξεις. Νομίζω, ὅτι ἢ βασιλεία πλέον, ὡς ἐκατήντησεν, γίνε ἀδύνατον νὰ σταθῇ. Πρέπει νὰ ληφθῇ μία τελικὴ ἀπόφασις. Παρὰ τοῦ λαοῦ ἐξέλιπεν ἐντελῶς

γον ἤθελε τὸ Μονοπώλιον τοῦ Καπνοῦ, διότι δι' αὐτοῦ θὰ κατώρθωνε νὰ ἐλαττώσῃ ἀμέσους φόρους ἐπιβαρύνον-
τας τὰς τάξεις τῶν πτωχῶν καὶ διὰ τοῦ ἐμμέσου αὐτοῦ
φόρου νὰ αὐξήσῃ σημαντικὰ τὸν προϋπολογισμόν τῶν ἐ-
σόδων.

Ἄλλὰ τὸ νομοσχέδιον αὐτὸ τοῦ μεγάλου Βίσαρκ ἐ-
λαβε μόνον 43 ψήφους ὑπὲρ καὶ 276 κατὰ. Τοιαύ-
την πλειοψηφίαν ἐναντίον του οὔτε νομοσχέδιον Δελη-
γιάννης ἠδύνατό ποτε νὰ τύχῃ ἐν ἐλληνικῇ Βουλῇ.

Ὁ κ. Φωτῆλας ἢ ὁ κ. Βαλσαμάκης, ἐὰν ὑποθεθῶσιν
ὅτι δὲν ἀνέγνωσαν μίαν ἐβδομάδα ἐφημερίδας, θὰ εἶχον
ὡς βεβαίαν τὴν παραίτησιν τοῦ Βίσαρκ, ἀφοῦ οἱ ἡμέ-
τεροι ὑπουργικοὶ κάλαμοι κλονίζονται καὶ θραύονται καὶ
ὅταν τυγχάνωσι πλειοψηφίας ἀλλ' ἀσθενοῦς, μόνον τες-
σάρων ἢ πέντε Παππαγεωργίων ἢ Κοτταρῆδων. Ἄλλὰ ὁ
Βίσαρκ τὸ μόνον τὸ ὅποιον ἔκαμε ἦτο νὰ ἀποχωρήσῃ
ἔχι τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ τῆς Βουλῆς, ὅταν ἄρχισε νὰ
ὀμιλῇ ὁ ἀντιπαθητικώτερος διὰ τὸν Βίσαρκ Βου-
λευτῆς Ρίχτερ, ὅστις βεβαίως θὰ εἶναι ὁ Δεληγιάν-
νης τοῦ γερμανικοῦ κοινοβουλίου. Εἶναι πλέον γνωστὸν
εἰς ὅλον τὸ Βερολίνον ὅτι ἅμα σηκώνεται νὰ μιλήσῃ ὁ
Ρίχτερ, ὁ Βίσαρκ παίρνει τὸ καπέλλο του καὶ φεύγει.
Ὁ βουλευτὴς αὐτὸς ἔχει ὑπὸ τὴν διάθεσιν του τὸν με-
γαλείτερον ἄνδρα τῆς Εὐρώπης νὰ μὲνῃ ἢ νὰ φεύγῃ κατὰ
τὴν ὀρεξίν του. Ἐκάστην δὲ φορὰν καθ' ἣν ἐπαναλαμβά-
νεται τὸ πικρινὸν αὐτό, ὅλη ἡ Βουλὴ διαχέεται εἰς ἀ-
πλετον ἰλαρότητα.

Ὁ Ρίχτερ εἶπεν : «Φαίνεται ὅτι ὅσον πάγει ἀποβαί-
νει δυσκολώτερον εἰς τὸν Ἀρχιγραμματέα νὰ κυβερνήσῃ
κοινοβουλευτικῶς.» Ἄλλὰ ὁ Βίσαρκ δὲν ἐζήτησε ν' ἀ-
ποκρύψῃ τὸ τοιοῦτο· τούναντίον ἔφερε καὶ ἄλλα παρα-
δείγματα· ὅτι καὶ εἰς τὸν ἐντιμον συνάδελφόν του Γλάδ-
στωνα κατήτησεν ἐπίσης δύσκολον νὰ κυβερνᾷ κοινο-
βουλευτικῶς. Κοινοβουλευτικῶς κυβερνᾷ σημαίνει ὑπάρ-
χειν δύο καὶ μόνως μερίδας. Ἄλλ' ὅταν αὐταὶ πλεονά-
σουν ; Ὅταν γίνουσι τρεῖς ; Ὅταν γίνουσι τέσσαρες ; Καὶ
ὁ Γλάδστων δὲν ἀντιμετωπίζει μόνον τὴν μεγάλην με-
ρίδα τῶν Τύρων· ἀλλ' ὀφείλει νὰ λογαριάζῃ καὶ τὸ κομ-
μα τῶν καθολικῶν Ἰρλανδῶν. Καὶ ἰδοὺ διατί αἱ κοινο-
βουλευτικαὶ δυσχερεῖαι εἰς τὸ πρότυπον ἐκεῖνο συνταγ-
ματικὸν κράτος μετατρέπονται εἰς ποροβολισμούς, εἰς
δολοφονίας, εἰς διαμελισμούς πακτωτῶν. Ἐφερον ὡς πα-
ράδειγμα καὶ τὴν Αὐστρίαν ἣτις ἠναγκάσθη νὰ παραι-
τηθῇ τῆς ιδέας τοῦ νὰ κυβερνᾷ με τοὺς Γερμανοὺς, στρα-
φεῖσα εἰς ἄλλα στοιχεῖα. Διατί τοῦτο ; Διότι οἱ Γερ-
μανοὶ, ὁ περιούσιος λαὸς τῆς αὐτοκρατορίας ἐκείνης, πε-
ριέπεσαν εἰς κοινοβουλευτικούς σπαραγμούς.

Ὅχι ἦσαν ὁ πρίγκιψ, ὁ ὅσον σιδηροῦς, τόσον ἀφ' ἐτέ-
ρου καὶ ἐλαστικός, ὁ ὑπὸ τὴν στρατιωτικὴν περιβολὴν
του κούπτων τὸν εὐμαλακτώτερον διπλωμάτην : «Δὲν
εἶμαι δὲ, εἶπε, καὶ τόσον ἀνοικονόμητος· διότι ἄλλως δὲν
θὰ ἐκυβέρνων εἴκοσι ὅλα ἔτη κοινοβουλευτικῶς ὡς ὑπουρ-
γός. Μήπως πρώτην φορὰν ἀπεκρούσθησαν προτάσεις
μου ; Ἐρείπια ὀλόκληρα δυνατὸν νὰ σχηματισθῶσιν ἀπὸ
τοιαύτας· ἂ ! ἂν ἦσαν ὅλοι Ρίχτερ, ἂν τὸ γερμανικὸν
κοινοβούλιον ἀπετελεῖτο ὅλον ἀπὸ Δεληγιάννηδες, βε-
βαίως δὲν θὰ κατώρθωνε νὰ μείνω εἴκοσι ἔτη ὑπουργός·
ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ τὸ κατώρθωνε κἀνένας ἄνθρωπος.»

Ὁ Βίσαρκ δὲν χάνεται εἰς τὴν ἀρίθμησιν τῶν κῶ-
μων, ὅπως χάνονται οἱ πλείστοι τῶν πολιτικῶν μας, θέ-
λοντες καὶ μή. Θὰ ἦτο γελοῖον χάριν τῶν γελοίων συν-

ταγματικῶν τύπων ν' ἀπεχώρει τῶν πραγμάτων ὁ δημι-
ουργός τῆς Γερμανίας πρὶν ἢ λάβῃ πέρασ ἢ δημιουργία,
πρὶν ἢ συμπλήρωσιν τὸ οικονομικὸν σύστημα, ἐφ' οὗ τὸ
στρατιωτικὸν, ἐφ' οὗ τὸ πολιτικὸν στηρίζεται. Τοὺς εἶπε
καθαρὰ : «Δὲν λαμβάνω τὴν ἰδικὴν σας πλειοψηφίαν ὑπ'
ὄψιν λαμβάνω τὴν πλειοψηφίαν τοῦ ἔθνους· καὶ τὸ ἔ-
θνος εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἐὰν δὲν ἦτο ὑπὲρ ἐμοῦ, πρὸ πολ-
λοῦ θὰ μ' ἐσκουπιζεν ἡ καταιγίς. Ἐχω συμπαθείας παν-
τοῦ. Ἀπολαμβάνω τοὺς ἐπαινούς καὶ αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν
μου. Μοὶ ἀποδίδου τάσεις ἀπολυταρχικάς· ἀλλ' ἂν ἀ-
πολυταρχία καὶ φιλοπατρία ταυτίζονται, ἂν ἐπρόκειτο
νὰ ἐκλέξω μεταξὺ πλειοψηφίας καὶ πατρίδος, δὲν θὰ ἐ-
δίσταζον διόλου νὰ ἐκλέξω.»

Εἶχεν ὀκισθῆ τότε, ὅταν ὁ σοσιαλιστὴς Νόβελιγγ
ἐκένωσε τὸ πιστόλιόν του κατὰ τοῦ γηραιοῦ αὐτοκράτο-
ρος νὰ μὴν τὸν ἐγκαταλείψῃ ποτέ. Αὐτὸν τὸν ὄρκον ἐν-
θυμήθη ὁ Βίσαρκ καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ περιπτώσει καὶ
δι' αὐτοῦ ἐδικαιολόγησε κατὰ τὸ φαινόμενον τὴν μὴ πα-
ραίτησιν του : «Ὅ,τι μὲ κρατεῖ ἐδῶ εἶναι ὁ ὄρκος μου·
ὄρκισθην εἰς τὸ αἷμα καὶ τὴν ζωὴν τοῦ γηραιοῦ κυρίου
μου· τοῦ γηραιοῦ βασιλέως μου, δι' ὃν ὑπάρχω καὶ ζῶ.»

Τίς Ἕλλην πολιτευτὴς δύναται νὰ πῇ τὰ αὐτὰ διὰ
τὸν βασιλέα του χωρὶς νὰ κινήσῃ γενικὸν γέλωτα ;

ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΑΣΑ

Παρά τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

ΝΕΟΣΥΣΤΑΤΟΝ.—Ἐν Λαμπροτάτῳ μεγάρῳ—Πο-
λυτέλεια πρωτευουσιάνικη.—Διὰ ξένους ὄχι καλλίτερον.
—Κυρίως διὰ ταξείδια ὑγείας καὶ διασκεδάσεως.—Ψά-
ρια πάντοτε τῆς ὥρας.—Ἀστακοὶ, θαλασσινὰ, τὰ περι-
φημα θαλασσινὰ τῆς Χαλκίδος.—Καθαριότης καὶ ἀνά-
πυσις εἰς τὰ δωμάτια ἀξία Μπέδων.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΝΕΡΟ

δι' ἔλην τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐκ τῆς Δίρφος. Ἀπεδείχθη
ὅτι ζωντανεύει καὶ τὰς πλέον μαραμμένας παρειάς.—Ἐκ
τοῦ νεροῦ αὐτοῦ βλαστάνουν ρόδα ὑγείας.

Οἱ εἰς Χαλκίδα μεταδύνοντες κατ' εὐθείαν
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φάσα.

ΖΕΣΤΑΙΣ

ΜΕΓΑΛΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΑΛΠΑΚΑΔΩΝ ΚΑΙ ΛΙΝΩΝ

ἔφερε τὸ Μέγα Ἐμποροραπτικὸν Κατάστημα
ΦΕΡΕΤΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

(ἐπίναντι τῆς Πιστωτικῆς, Ὁδὸς Σταθίου).